

10.1.2021

1. neděle po Zjevení Páně

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

Kristus říká: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“
Mt 18,20

Píseň 23 *Hospodin ráčí sám pastýř můj býti*

Modlitba: Pane Bože, Kristovo evangelium dáváš každému z nás, ať malému či velkému, starému či mladému, zbožnému i nezbožnému, provinilému i nekajícímu, každému z nás dáváš v tom evangeliu své srdce na dlaní, jako se dává chléb - vezměte, jezte, bez placení přijímejte pokrm života. Přicházíš za námi, jsi tu pro nás a pro naše bližní. Za to Tě chválíme a radostně Ti zpíváme. Halelujah, amen.

Čtení: Ez 34,11-16.23-31

Píseň 241 *Bože náš, jenžs před věky*

Text: L 15,1-10

Kázání:

Tato dvě podobnosti jsou o Pánu Bohu, o nás lidech, o jednotlivcích a o společenství. O vztazích k Bohu i mezi námi navzájem. Ovce i mince jsou lidé, to jsme my. A pastýř i ta žena, oba jsou Pán Bůh. Jen si představte: Pán Bůh jako žena – třeba taková starší, ne příliš majetná, ne příliš pořádná Romka! Veselá, družná a štedrá.

Jaké máme představy o Bohu? Kdo je? Kde je? Co dělá? Pro koho tu je? A proč by na tom mělo záležet?

Farizeové a zákoníci se o Boha zajímají. Stojí o jeho pozornost a uznání. Odkud se mohou dozvědět, že pozornost a uznání Boží mají? Zdá se, že jim hodně záleží na Ježíšově mínění. Stojí o Ježíšovu pozornost a uznání. Zřejmě si ho váží, je pro ně autoritou. Má charisma. Zná svatá Písma. Jak to, že Ježíš neoceňuje? Ježíše zvou do svých domů na večeri a on se s nimi setkává, sedává s nimi u stolu, mluví s nimi. Ale stejnou pozornost, ne-li větší, věnuje Ježíš různým podivným existencím. Lidem ztraceným. A to farizeje znervózňuje. Jak to, že nás Ježíš nedoceňuje? Bůh nás nedoceňuje? A přitom my se tolik snažíme. Vyvíjíme takové úsilí, abychom dělali všechno správně, jak se má. Abychom si dovedli představit tu nervozitu farizeů, povězme si ještě, že se pohybují v prostředí, kde Boží a společenské uznání spadají v jedno. Takže, co jim dává smysl, oč usilují, to Ježíš zpochybňuje?

Podle Ježíše se Bůh neptá: Jak jsi dobrý? Dobrá? Ale Boha zajímá: Jak moc jsi ztracený? Ztracená? Potřebuješ mne? Potřebuješ mne jako životní nutnost? Ne jen jako vizitku své VIP osobnosti.

Kdo je ztracený? Třeba ten, kdo nemá místo ve světě, ve vesmíru, kdo se propadá do hluboké vnitřní nejistoty, kdo nemá proč žít. Otázka po Bohu není otázkou pro ty, kdo se zajímají o náboženství. Ztracený není ten, kdo je mimo církev. Ani nejde jen o vyloučení ze slušné společnosti. Život na okraji. Tahle ztracenost je daleko hlubší. Hluboká nesmyslnost, marnost vlastní existence a z ní plynoucí bytostná osamělost. Bůh vnímá tuto ztracenost, srdce se mu svírá nad těmito ztracenými, je vyhledává, za nimi jde, k nim se přednostně obrací, věnuje se jim, bere je na ramena, do náruče, zve je ke svému stolu, sytí, naplňuje, pozvedá. – To je Kristovo evangelium.

Obávám se, že farizeové jsou rozladěni, protože s tím společenstvím kolem Ježíše, společenstvím vskutku Božím, se nemohou nebo nechtějí ztotožnit. Oni necítí, že ti ztracení patří s nimi do jedné

rodiny. Je to nějaká špinavá zatoulaná ovce, zaprášený zakutálený peníz. Ovce zaběhlá, peníz zapadlý nejspíš vlastní vinou. Chtějí se od nich odlišovat.

Ale Ježíš dává jasně na srozuměnou: stádo není vaše, stádo patří pastýři a všechny peníze jsou té ženy. Ti ztracení nejsou mimo, jsou Boží právě tak jako vy. Nač se zlobíte? Nač si stěžujete? Jste přece také jeho, Boží. Jako devadesát devět ovcí v jednom houfu. Jako devět mincí bezpečně uložených v prasátku. Což nechápete, že zdraví nepotřebují lékaře, ale nemocní? Že Bůh není všudypřítomný, nebude vás poklepávat po ramenou, obdivně vám tleskat, ale Bůh je hledající, odpouštějící, je v pohybu naproti ztraceným, odpovídá na bídu, na třeba dosud nevyřčené volání a neartikulovanou touhu ztracených. Jinak jako by Bůh nebyl. Jinak ho nevnímáme, nevidíme, nepotkáváme.

Připadá vám, že vás Bůh opustil? Připadá vám, že jste na nějakém pustém místě? To místo je pusté, protože na něm chybí ti ztracení. A pokud po nich nebudete toužit, zůstane kolem vás jen pustina bez naděje, bez Boha.

Do jakého patříme stáda? Do toho Božího? Nebo si vytváříme nějaká svá stáda? Svoje měšce? Dobrou partu, která by nám pomohla zapomenout na naši ztracenost?

Ježíš říká: „Kde jsou shromážděni dva neb tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Klíčové slovo je tady „ve jménu mém“. Nikoli ve jménu své zasloužilosti, nikoli ve jménu svého partikulárního boha. Hospodin, Bůh Otec Ježíše Krista je Bohem hledajícím ztracené. Objímá celou lidskou rodinu.

Společenství, které se utvrzuje jen v sobě navzájem a vůči okolí je nedůvěřivé, ba nepřátelské, se nesetkává ve jménu Kristově.

V jeho jménu se tvoří jen takové lidské společenství, které vzájemná láska otvírá vůči druhým, vůči těm, kdo jsou vně. Společenství, které přibírá do své radosti přátele i sousedy.

Co znamená pro ztraceného být nalezen? Objevit, že na rozdíl od všech lidských soudů pro Boha jsi cenný, máš své místo pod sluncem, ve vesmíru, v Božím srdci, v Boží věčné paměti a smíš být jeho člověkem. - - Radujte se spolu se mnou! Říká ten, který nalézá ztracené. To je Kristovo evangelium: pozvání do radosti. Raduj se z toho, že druhý byl nalezen. Tvůj druh. Nestál jsem o něj. Nezajímal se. Chtěl jsem Boha pro sebe. Byl jsem slepý. Nepotkával ani Boha ani bližního ani pravou radost.

Při přípravě tohoto kázání se mi pořád vracel na mysl Sváta Karásek, který zemřel o čtvrté adventní neděli. Farář undergroundu, písničkář, ale především Boží člověk, hledač ztracených a vyvolávač radosti. To Bůh volá Svátovými ústy pln radosti: Další host nám vešel na slavnost! Amen.

Píseň 686 Radujte se v Pánu vždy

Ohlášky, sbírka

Přímluvná modlitba: Pane, prosíme za ty, kdo nemohou najít své místo, přijetí, za ty, kdo stále zůstávají stranou, mimo, nevnímání. Prosíme za nechtěné děti, za pohrdané příslušníky menšin, za lidi divné, odlišné, cizí. Za opuštěné, osamělé. Izolované v karanténě, v nemocnicích. Nyní máme na mysli jmenovitě ty, které známe. Z našich rodin, z našeho sboru.... Prosíme za ty, kdo vždycky prohrávají, kdo bývají poslední. A prosíme za všechna společenství, která jsou otevřená, která mají dar, schopnost a vůli tyhle lidi přijímat. Prosíme za sdílenou radost a naději. Otče náš...

Poslání: 1 J 4,12-21

Požehnání

Píseň 702 Mír na zemi daruj nám